

er Sammenblandingen af de 3 Kunstarter, der er Skyld i Misæren. Naar man skal have et saa betydeligt Personale, som er nødvendigt for at føre alle 3 Kunstarter frem, og man som Følge af denne Sammenblanding skal benytte Scenen og i det hele taget Bygningen til Prøver paa mange forskelligartede Stykkers Opførelse, maa det, da der kun er Mulighed for at udnytte det store Personale i forholdsvis ringe Grad, efter min Opfattelse naturligvis ende galt. Min Henvendelse til den højtærede Kultusminister skal naturligvis først og fremmest gaa ud paa at forsøge, om det er muligt under de nu bestaaende Forhold at tilvejebringe en rimeligere og billigere Administration, saaledes at Resultatet ogsaa under denne Ordning kan blive mere tilfredsstillende for Staten, men jeg erkender, at jeg har ringe Tiltro til, at det vil lykkes i nogen væsentlig Grad, og derfor synes det mig ganske nødvendigt, at man for Alvor forbereder en anden Ordning. Jeg vil da henlede Opmærksomheden paa en Ordning, som jeg før sagde, jeg kunde se var i Stand til at bringe os ud af Misæren, nemlig at vi til Trods for alle de Betragtninger, der maatte pege i modsat Retning, erklærer os villige til at overlade Teatret til de to Kunstarter, Opera og Ballet, og henvise Skuespillet til de private Theatre. Naturligvis vil man kunne sige, at disse ikke kan løse Opgaven tilfredsstillende. Jeg har nu den Opfattelse, at der ved mange forskellige Lejligheder fremføres lige saa god Kunst paa Skuespillets Omraade paa Privattheatrene som paa Det kgl. Teater, thi det Repertoire, som Det kgl. Teater arbejder med, er paa langt nær altid tilfredsstillende, og jeg skulde tro, at naar de udmærkede Kunstnere, som nu er knyttede til Det kgl. Teater, bliver løst fra deres Forbindelse dermed og kan stille deres Kræfter og Evner til Disposition for Privattheatrene, skulde det nok være muligt der at faa ført god Kunst frem. Der findes her i Byen Teaterbygninger, som alle er enige om egner sig langt bedre for Fremførelse af Skuespilkunst end Nationalscenen. Samtidig vil jeg henstille, at vi, naar vi, som jeg nævnte, overlader Det kgl. Teater til de to Kunstarter, Opera og Ballet, nedsætter Statstilskuddet meget

eftertrykkeligt, jeg kunde tænke mig til at begynde med til saadant noget som en Fjerdedel af det Beløb, vi nu yder. Saa kunde vi derefter se, hvordan Udviklingen bliver. Jeg skulde tro, at der vilde blive Balance, og at Teatret vilde kunne bære sig uden noget Tilskud. Jeg henstiller disse Betragtninger til den højtærede Ministers alvorlige og velvillige Overvejelse.

**Fraenkel:** Jeg maa maaske begynde med nogle Bemærkninger om den almindelige politiske Situation. I de Udtalelser, vi har hørt baade fra den højtærede Konseilspræsident og fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), har det jo klinget igennem fra den ene Ende til den anden, at Tilslutningen til Regeringens Grundlovsforslag, til „Grundtrækkene“, som det blev sagt, kunde betegnes ved Forholdet 107 : 7. Det er naturligvis ikke undgaaet min Opmærksomhed, at man alligevel har taget visse Forbehold med Hensyn til Grundlovsforslaget. Saadanne Forbehold er jo ogsaa naturlige og nødvendige, de vil jo ikke sige andet, end at man forbeholder sig Spillerum, naar man vil forhandle, og jeg har det Indtryk, at det vil man, saa jeg har i og for sig ikke noget direkte at bemærke om det, men vil dog sige, at det virker tilbage paa en paa en saadan Maade, at man faar Følelsen af, at mange strækker Resultatet af Valget den 20. Maj ud over, hvad man egentlig er berettiget til. Vil man have det rette frem — og jeg tror, at det har Betydning at faa det klart og tydeligt frem —, maa man allerførst spørge: Hvad var det, som drev den store Masse af Vælgere sammen paa en saadan Maade? Om end Valgresultatet kan læses efter forskellige Delingslinier, kan det dog ogsaa læses efter den Delingslinie, hvor der staar en stor Masse paa den ene Side og en meget ringe Mængde paa den anden. Bortset fra den uretfærdige Valgkredsordning kan det ikke nægtes, at en saadan Delingslinie kan der drages, men denne store Sammenslutning paa den ene Side blev fremkaldt af et ganske bestemt Moment, nemlig Afvisningen eller Sagens Standsning i Landstinget ved Dagsordenen af 3. April. Det var den, der drev Vælgere sammen, og det er ikke vanskeligt